

Poštarina plaćena u gotovu.

Dubrovnik, u listopadu 1926.

God. XIV. Br. 9.-10.

Euharistični Glasnik

Mjesečni ilustrovani časopis namijenjen — proširenju bogoljubnosti prema — **Isusu u Presvetom Oltarskom Sakramentu.**
Blagoslovljen i preporučen od najviše crkvene vlasti.

Sadržaj:

Oaza života. — Suvremenici Kristovi. — „Gladni smo našega Boga!“ — Ekstaza ljubavi. — Riječ Božja. — Što radi Isus u presvetoj Hostiji? — Naša Gospa presv. Srca Isusova u Dubrovniku. — Mala junakinja Euharistije. — „To je moj dom!“ — Žensko dostojanstvo. — Psovačima. — Mladi junak. — U školi male Imelde. — Svetkovina Krista Kralja. — General i sveta pričest. — Euharistija u rimskim katakombama. — Nekrvna žrtva naših oltara. — Heroizam. — Malo pouke o čistoj i svagdanjoj pričesti. — Dolazak Franjevaca u Crikvenicu. — Moj najsretniji dan. — Iskrice. — Iz katoličkoga svijeta.

Uredništvo i Uprava: „Euharistični Glasnik“ - Dubrovnik
Franjevački Samostan.

Pretplata Din. 15.- (10 br.). - Za inozemstvo Din. 20.-

PORUKE UREDNIŠTVA.

Neki naši cij. pretplatnici željeli bi imati također ovogodišnji 1. i 2. broj našega „Glasnika“. No ti brojevi „Glasnika“ nijesu izašli u našoj nakladi, pak s njima ne možemo ni raspolagati. Uostalom doznajemo od bivšeg nakladnika, da ih sad uopće ni on više nema. Iscrpljena je također sva naklada našega prvog dvobroja (3. i 4.)

MILODARI.

Slijedeći naši cij. pretplatnici sa podmirom pretplate poslali su nam i veći ili manji darak za naš „Euharistični Glasnik“: *O. Petar Vlašić Din 100;* Ivan i Anka Abranović Din 50; Franjevački Samostan (Split-Poljud) i Roka Srp po Din 35; Marija Cizl Din 20; don Silvestar Bonačić Din 18; J. Franović, Marija Vuletić, Društvo djevojaka (Dobrinj) i SS. Milosrdnica (Gračac) po Din 15; Vj. Miolčić, Ilija Njirić i Andres nica (Gračac) po Din 15; M. M. Benediktinke (Šibenik) Din 9; Nadbiskupska gimnazija (Travnik) Din 6; M. Kubesch, P. Speraz, M. M. Benediktinke (Pag). J. Škrivanić, don J. Dorotić i S. S. Milosrdnice (Novi Marof) po Din 5; J. Podlović Din 3. — Euharistijski Isus svima najobilnije naplatio!

Vjenčić molitava u čast
sv, Terezije Maloga Isusa

već je izašao

u nakladi „Euharističnoga Glasnika“!

Uz cijenu od 3 DINARA po komadu moći će se kupiti u svim knjižarama, a osobito u Dubrovniku (Franjevački Samostan).

Tko naruči 100 komada, dobiva 10% popusta.

Novac se šalje čekom „Glasnika“.

OAZA ŽIVOTA.

Putnik putuje pustarom. Svud naokolo usijani pijesak. Svakim časom može da zaduše jaki samun i nesretnik da nađe svoj grob ispod gomile pijeska. Briše rukom znoj, što mu curi sa čela niz lice Baca svoj pogled u udaljenu tačku. Čezne za oazom. gdje će naći odmor uz izvor hladne vode. Već vidi zelena stabla palme. No to je prevara, obmama, fata morgana. Uzdah vine mu se duboko iz grudiju. On ipak ne očajava, već dalje postojano putuje. Nada se, da će napokon doći do žuđene oaze.

Poslije dugoga i mukotrpnoga putovanja prispio je do oaze. Napaja se hladne vode iz živoga izvora. Krijepi se slatkim datuljama. Odmara se u ugodnom hladu. Stekao je novih snaga. Prevaljuje pješčani neizmjerni prostor i napokon sretan stizava svome cilju, u krilo svojih milih, dječice, koju ljubi, vjerne žene, kojom dijeli slatke i gorke časove života.

Svaki je od nas putnik na ovome svijetu. Svud naokolo vlada usijana atmosfera strasti, razblude, pokvarenosti, podlosti. Češće jake oluje prijete nam duševnom smrću. Mi ipak putujemo, moramo putovati dolinom suza, da bar jednom dođemo do svoga cilja, do svoje prave domovine. Putujemo. Putnici smo k vječnoj domaji, k lijepome raju!

Shrvani usred teških borba tijela, svijeta i sotone, gdje ćemo naći utjehe, počinka, odmora?

Imademo i mi jednu oazu, gdje ćemo naći svježi napitak, gdje ćemo se okrijepiti kruhom i tečnim plodom, gdje ćemo se odmoriti pod sjenom visokoga stabla!

A koja je? . . . Gdje je ta ugodna oaza?
TO JE SVETOHRANIŠTE!

Napitak je tu svježe vode, koju je Isus, božanski Spasitelj i dobri Učitelj, obećao Samaritanki na zdencu Jakovljevu. Voda. koje, kad se jednom pije, nikada se više ne žeđa.

Kruh je tu, kojega, kad se jede, nikada se više gladovati ne će, a živjet će se životom anđeoske svježine, mučeničkoga heroizma, djevičanske čistoće,

Plod je tu najtečniji ljubavi prema Bogu i nesebične ljubavi prema iskrnjemu, dapače i heroične ljubavi prema neprijateljima.

Zeleno je tu stablo Križa, koje nadaleko širi svoje sjenaste grane. Križ, neprijateljima Kristovim ruglo, sablazan i sramota, a kršćanima utjeha, okrepa, pobjeda!

Nije dosta, već tu je i perivoj najljepšega cvijeća. Rumen-ruža tu cvate izgarajuće ljubavi; bijeli liljan nevinosti i čistoće; ljubica poniznosti i samozataje; karanfil odanosti i postojanosti; zumbul patnja i samoprijegora. — Bit će i nešto trnja i drača, ali samo preko trnja i drača put nam je do raja! (Per aspera ad astra!)

Brate dragi! Sestro mila! Svagdano k ovoj oazi! Budite uvjereni, da tu nema opsjene, zamame, prevare, fate morgane, već samo realnost sreće, mira, zadovoljstva, uživanja... raja!

A Ti, mili „Euharistični Glasniče“, kazuj našem pokvarenom svijetu ravni put k ovoj oazi života! Vodi do ove oaze našu uzdanicu, mladež! Zadrži u hladu te oaze dobre i pobožne duše!

Prof T.

SUVREMENICI KRISTOVI.

Svi bismo mi htjeli biti suvremenici Kristovi i živjeti u Njegovoj blizini. Htjeli bismo gledati u duboko oko Spasiteljevo onako, kao što je gledao i Ivan, i slušati riječi, koje su slušale stotine i hiljade naroda. Začuđenim bismo pogledom željeli da gledamo čudesa Njegove svemogućnosti i da poput Petra svladani božanskim veličanstvom padnemo na koljena i priznamo: „Ti si Krist, sin Boga živoga!“

Htjeli bismo gledati Spasitelja, gdje moli, zatim Ga vidjeti, kako je dobar prema svima i prema siromašnima i grješnima i nesretnima, a osobito kako dijeli svima dobročinstva. I htjeli bismo, da nam se duša zanese oduševljenjem Jeruzolima, pa da i mi kličemo: „Hosana!“ I potreseni do u dno duše htjeli bismo stajati s Marijom pod križem.

No sve su to želje i pusta čeznuća.

Krist je živio pred 1900 godina, te nama, zakašnjeloj djeci dvadesetoga stoljeća, donose samo evanđelja vijesti o Njemu.

Je li tome uistinu tako?

Ne, nije! Krist živi! On živi uz nas i sluša nas. Mi smo suvremenici Njegovi.

U tvojemu bratu i u tvojoj sestri prolazi Isus svijetom. Ako Ga ti ne vidiš, to je zato, jer su ti oči zavezane.

U svećeniku nam se približuje Krist opominjući nas, moleći nas i tješeći nas. To je Njegova riječ.

I u tebi je Krist, u tvojoj duši, kad se ona sjaji odjevena bogatom haljinom milosti, kako ono i Apostol govori: „Bog nije daleko od nikoga od nas. U Njemu živimo, u Njemu se krećemo i u Njemu jesmo!“

Krist, onaj isti Krist, koji je dijeleći dobročinstva obilazio Galilejom, taj isti Krist živi na našim oltarima u presvetoj hostiji i čeka na nas. Zove nas glasom crkvenoga zvonca, zove nas preko svećenika, preko našega unutrašnjeg glasa i po vječnom svijetlu Slušajte, kako zove: „Dođite k Meni svi, koji ste umorni i opterećeni, i Ja ću vas utješiti!“

Krist se dnevno žrtvuje hiljade i hiljade puta na našim oltarima, kao što se jednom žrtvovao i na Kalvariji. Ti možeš biti svjedok te žrtve, možeš dapače da i ti s njime žrtvuješ. I ti se moraš podati za žrtvu i moraš se preobraziti u Kristu.

Da postaneš dakle Krist?

Ne, ali Mu moraš postati sličan i sav se Njime ispuniti.

Veliki ljudi udaraju neki izvjesni pečat svojoj okolini. Oni utječu na svoje suvremenike.

Najveći od svih velikih je Krist. Daj, da i tebi On udari pečat kršćanstva i dade biljeg svojega karaktera.

Krist živi uz nas. Mi smo Njegovi suvremenici. Oživimo svoju vjeru na ovoj istini. Ta živa vjera neka bude podloga našega pravoga kršćanskog života, onakvoga života, kakav se dolikuje, da provode suvremenici Kristovi!

„Gladni smo našega Boga!“

Odigralo se to u Kini, u jednoj misionarskoj postaji, na Vazam.

„Duga crkvena svečanost bila je već svršila — pričao mi je p. o. Mertens. — Crkva se bila ispraznila i kroz otvorene prozore sjalo je u nju sunce poput kakve pjesme. Ja sam nešto spremao oko oltara, kadno se uvukoše u crkvu dva poderana i blatna starca. Dođoše do oltara i smalaksali klonuše na tlo. Priskočim k njima. Htjedoh ih pridignuti. No oni mi samo šanuše: „Oče, pričestite nas! Gladni smo našega Boga!“ Prepoznah ih. Bila su dva starca iz najudaljenijega sela našega djelokruga. Podigoh ih i posjednem ih. Upitah ih za uzrok njihovoga nenadanog dolaska i njihovoga kukavnog stanja, tim više, što su njihove obitelji toga jutra bile na sv. Misi i na zajedničkoj sv. pričesti. Njihova priča bila je kratka:

Dan prije su uzalud molili svoje sinove i unuke, da ih uzmu sa sobom, da bar još jednom svetkuju Vazam. Ostaviše ih poradi njihove prevelike starosti i poradi daljine puta. Do crkve im je bilo preko dvanaest sati dobroga hoda. No pomisao na crkvu, na svetohranište, na Misu, na zajedničku sv. pričest . . . nije im dala mira, i oni se, onako stari i slabi, odlučiše sami na put. A da dođu prije, krenuše stramputicom preko jedne gorske kose. Možete si i sami lako predočiti to njihovo putovanje noću gorskim gudurama i neprohodnim šumama. U Fankia-Katu prispješe sutradan oko desete. Kako već rekoh: poderani, blatni, krvava lica, ruku i nogu. Naizmjence su se putem vodili, pomagali, tješili i hrabrili. Jedino „glad njihovoga Boga“ podao im je snage, da odole putu i da dođu živi.

Ispovijedati ih nijesam imao zašto. Njihove duše bile su čiste kao duše dvaju malenih dječaka. Zato ih pričestih i ostavih same. Zatim ih odvedoh u gostinjac i okrijepih. Međutim im dadoh potražiti sinove i unuke, kojima ih predadoh sve umorne, vesele i sretne. Sretne, jer site svoga Boga.“

Na kakve smo žrtve mi spremni, da se nasitimo svoga Boga?!

V.

EKSTAZA LJUBAVI.

Ljubav granica nema! Sveti Franjo, sav prožet ljubavlju prema raspetom Spasitelju, svagdano je ćutio sve to veći plam ove neopisive privrženosti k Isusu. Čitavi njegov život bio je slika i prilika života Isusova. Rodio se kao Isus u štalici. Za

vrijeme svoga apostolskog rada sakupio je po primjeru Isusovu dvanaest učenika. Imao je kao i božanski Spasitelj svoga Judu.

***

Na pjesničkom brdašcu Alvernu, u blizini Asiza, odabrao si je veoma zgodno mjesto za svoja razmatranja. Često je tamo zalazio i slušajući slatki poziv svoga Zaručnika Isusa: *»Povest ću dušu, koju ljubim u samoću, i tu ću govoriti njezinom srcu«*, tu je slušao slatke pozive Njegove, tu je govorio u svetom zanosu Isusu. Čitave dane i noći sprovađao je na Alvernu, sakriven svijetu i samoj svojoj braći. Na Alvernu naučio je onu veliku ljubav, kojom je plamtio u svom životu i koju je ulijevao u srca svoje duhovne djece. Ljubav, koja ga je podigla do velike svetosti.

U samoći Alverna razgovarao se sa prirodom i pjevao svoje slavospjeve. Slavulj, golub, orô, mrav, čvrčak... stabla, cvijeće, svaka travica, svaki listić davao je povoda njegovom srcu za razmatranje velike ljubavi Isusove... Alverno jest najljepša stranica Franjina.

***

Dok je jednoga dana u najvećem zanosu promatrao veliku ljubav Isusovu prema ljudskom rodu, a osobito prema bijednim grješnicima, njegova duša digla se visoko do nebeskih visina. U tom najsvečanijem času razmatranja i zbliženja s Isusom najedamput divna, božanska prikaza dolazi pred Frana. Seraf je to sav u ognju. Krila, ražarena svetom vatrom, prikrivaju propetoga Serafa na Križu. Jake zrake svjetlosti prolaze sa ruku i nogu, iz otvorenoga srca Serafova i idu ravno prema Franji, koji klečeći na tvrdom kamenu i raširenim rukama zanesen je u razmatranju prema propetom Spasitelju. Franjo je oćutio neopisivu ljubav, srce mu se rastapalo od miline, sav ražaren u svom licu prima najveći dar, neopisivi dar, prima rane propetoga Isusa na svome tijelu. Njegove ruke i noge, njegovo srce jest probodeno svetim ranama. Franjo je propet sa Isusom te je mogao opetovati: *»Živim ja, ali ne više ja, već živi u meni Krist!«*

***

Primivši Franjo rane sakriva ih svojoj braći. Trpi, ali trpi ustrpljivo. Noseći neprestano rane Isusove na svome tijelu postao je mučenik ljubavi.

Čitaoci „Euharističnoga Glasnika“! Slijedite primjer Franjin u velikoj ljubavi prema Isusu. Ako uvijek, a to osobito ove godine, kada cio kršćanski svijet slavi uspomenu 700. godišnjice blažene smrti serafina ljubavi svetoga Franje, i Vi bacajte svoj pogled samo na Križ i na Isusa na Križu! Kada Providnost Božja postavi na Vaša leđa teške terete, teške križeve, a Vi ustrpljivo podnašajte svaki križ. Uzorom neka Vam bude sveti Franjo!

Prof. T.

RIJEČ BOŽJA.

U Francuskoj je bjesnila strašna revolucija. Sve, što je sveto, vjersko, progoni se neopisivim bjesnilom. Vjernici su češće puta, i ako jaki, strepili pred okrutnim progonstvima. Giljotina je sjekla glave najpoštenijih građana.

Za vrijeme najgorega bjesnila protiv Crkve i vjere svećenik Roche sakupio je u jednoj kući malenoga mjesta Besançone svoje vjernike i njima neustrašivo lomio kruh riječi Božje. Kad je baš svećenik započeo svoju propovijed, doznao je, da se kući približava četa revolucionaraca, oboružana sve do zubi. Svatko si može predočiti strah, koji je obuzeo vjernike. No svećenik, siguran, da ne mogu izbjeći smrti, poviče: „Uzdajte se u Boga! Svatko neka ostane na svome mjestu!“ Krvoločni progonitelji navališe na vjernike, ali čuvši ove odvažne riječi svećenika odmah se zaustaviše, da ga slušaju. Svećenik je dalje proslijedio svoju propovijed, u kojoj je svoje vjernike poticao, da ustrpljivo podnose svaku patnju, da se podvrgnu Providnosti Božjoj, da oproste svojim progoniteljima, da budu sretni i veseli, ako moraju proliti svoju krv za Krista!

Na ove odvažne riječi svećenika revolucionarci ostadoše iznenađeni. Odložiše oružje, uđoše pobožno u kuću, pomiješaše se sa ostalim vjernicima, poslušaše svetom pomnjom ostali dio propovijedi. Prisustvovali su sve do kraja sv. Misi, ponoviše krsne odluke, odlučiše pretrpjeti najteža progonstva za Isusa, a njihov vođa u ime svoje i svojih drugova najsvečanijim riječima zakune se, da će ove odluke održati sve do smrti. I ovako oni vukovi povratiše se iza sv. Mise kao blagi jaganjci, da budu dokaz djelovanja riječi Božje.

Warnet — Prof. T.

Što radi Isus u presvetoj Hostiji?

U grmljavini gromova, u blisku i sijevanju munja, zaodjeven oblacima slave, u otajstvenim ukazanjima Jehova je posvećivao vrhunce gora, sa kojih se razgovarao sa sinovima čovječanskim.

Najznamenitiji događaji ljudske povijesti izvršili su se na vrhovima brda.

Korablja Nojeva ustavila se na brdu Araratu. Prvi ustav roda ljudskoga dan je Mojsiju na vrh brda Sinaja. Ilija je morao izaći na brdo Oreb, da čuje riječ Gospodnju. Bog uspostavlja prijestolje Davidovo na brdu Sionu.

Tako u Starom Zavjetu. A u Novom?

U Novom Zavjetu sa judejskih brda najprije se čulo, da je došao obećani Mesija. Taj željeni Otkupitelj počinje da naučava ljude na gori. Prva Isusova besjeda, kojom je počeo da poučava čovječanstvo, bila je na gori. Isus preobrazuje se na brdu Taboru, a žrtvu otkupljenja roda ljudskoga završava na brdu Kalvariji.

I Kalvarija obnavlja se kroz vijekove i obnavljat će se do svršetka svijeta, do zadnjega svećenika, jer posljednji čovjek, koji će na sudnjem danu ostaviti ovaj svijet, bit će — svećenik.

Svećenik, kad sve ljude otprati u vjekovječnost, tada će i on zadnji izaći na — sudnji dan.

Zato i „Žrtva“, koja se žrtvovala na brdu Kalvariji za sve ljude, za spasenje čitavoga čovječanstva, obnavlja se, ovjekovječuje se svagdano na brdu naših oltara, u nekrvnoj žrtvi posvetilišta, u — presvetoj Hostiji, i obnavljat će se do svrhe vijekova.

A što radi Isus u presvetoj Hostiji?

Isus u presvetoj Hostiji — „žrtvuje se“.

Zašto?

Za spasenje roda ljudskoga. Da, žrtvuje se ne samo da čovjeka spasava, nego i zato, što je potrebit ljudskome rodu i ljudskome blagostanju, što Nebo smiruje. Žrtvuje se, da blaži vječnu Pravdu, te između ostalih dobročinstava, samomu Bogu poznatih, otvara pute milosrđa i pravednicima i grješnicima.

Eto, što između ostalih djela neizmjerne Božje ljubavi radi Isus u presvetoj Hostiji.

* * *

Je li žrtva čovjeku potrebita?

Jest. Žrtva je čovjeku potrebita.

Da je žrtva čovjeku potrebita, suvišno je o tome govoriti, jer svi ljudi, svakovrsnih običaja, vjera, narodnosti i jezika, imali su i imaju i svoje žrtvenike i svoje žrtve, svećenike i žrtvenike.

Na tim žrtvenicima prikazivalo se: mlijeko, kruh, prvi plodovi zemlje, voćka, grožđe, klasje, klale su se živine, a kod nekih naroda prikazivale su se i ljudske žrtve, upravo zato, što je duša čovjekova ćutjela, da ima prikazati „žrtvu“ na žrtvenicima, ali i žrtvu dostojnu, da se grijeh oplače i okaje, te da se prizna i ispovijeda vrhovna vlast božanska, čovjekova ovisnost o Bogu i izmirenje čovjekovo sa božanstvom. No ove i ovakve žrtve niti su bile dostojne Boga, niti su mogle zadovoljiti Božjoj Pravdi, niti dignuti i očistiti ljagu i grijehe ni sa onoga, koji bi žrtvovao, ni sa onoga, koji bi žrtvovati dao.

Zato je trebala jedna „Žrtva“ neizmjerne cijene, neprocjenjivih vrednota, koja će dignuti ljage sviju ljudi i oprati ih neprocjenjivom cijenom Krvi svoje, a ta „Žrtva“ neizmjerna, samoga Boga dostojna, jest *Isus Sin Božji*, koji je Svojom krvlju neprocjenjivom, žrtvujući samoga Sebe Božjoj Pravdi, oprao i digao grijehe cijeloga čovječanstva, umrijevši za spasenje roda ljudskoga na brdu Kalvariji, Krvlju Svojom presvetom perući ih sa drva Križa.

Da se ova žrtva vazda žrtvuje, Isus-Bog uoči svoje pregorke Muke htio je ustanoviti Otajstvo Posvetilišta, samoga Boga dostojno, dajući čovječanstvu za hranu i piće samoga Sebe, nadmašujući tim svaki red naravnoga zakona, djelujući najveće čudo ljubavi, jednoga Boga predostojno, naređujući Svojim učenicima, da to vazda čine na Njegovu uspomenu do konca vijekova.

I ova „Žrtva“ nije jednostavna uspomena ili znak, nego i pravo, cjelovito i živo nekrvno obnavljanje krvave Žrtve na Križu, jer što je Bog na nebu, to je i u presvetoj Hostiji, iza izgovorenih riječi posvećenja, koje svećenik izgovara u posvetilištu nekrvne Žrtve sv. Mise. Dā, kao što je Bog na nebu,

tako je i u presvetoj Hostiji, nakon izrečenih riječi posvećenja, koje je prvi izgovorio najveći svećenik, Isus, na zadnjoj večeri, a koje u posvetilištu sv. Mise izgovara svaki svećenik Crkve Krstove, zakonito ređen u svetoj rimokatoličkoj Crkvi.

I zato sa posvetilištem sv. Mise Bogu ne možemo prikazati skupocjeniju Žrtvu negoli prikazujući Mu Njega istoga u presvetoj Hostiji.

Sve i najskupocjenije stvari, jer su po svojoj vrijednosti omeđašene, nesavršen su dar Bogu, koji je sam po sebi neizmjerno Savršen, neizmjerno Svet, neizmjerno Dobar. Zato samo posvetilištem svete Mise mi prikazujemo Bogu Žrtvu dostojnu Njega Istoga u presvetoj Hostiji.

I kad ove Žrtve ne bi bilo, kamo bi svršio rod ljudski zbog grijeha svojih! Jest. Ova Žrtva, kojom se Isus svagdano žrtvuje za nas za grijehe svega čovječanstva u presvetoj Hostiji, potrebita je za čovjeka za spasenje čitavoga roda ljudskoga, jer kad ne bi bila potrebita, ne bi se predobri Isus za nas ni žrtvovao, niti s nama u presvetom Sakramentu prebivao.

***

Dobre duše, nastojte, da svaki dan barem pohodite, ako ne možete u svoje prsi da primite ovu presvetu Žrtvu u presvetoj Hostiji, i tim nadoknadite sve uvrede griješnoga i pokvarenoga čovječanstva koje se zadaju najvećoj i nedostiživoj Žrtvi, dostojnoj samoga Boga — Isusu u presvetoj Hostiji!

Lujo Plepel.

NAŠA GOSPA PRESV. SRCA ISUSOVA U DUBROVNIKU.

U zadnjem smo broju vidjeli, kako je čudotvorni kip Naše Gospe Presv. Srca Isusova došao u Dubrovnik. U ovom ćemo broju iznijeti štogod o velikom štovanju ovoga kipa i o jednom izvanrednom čudu pred njim.

Velikim je zanosom Dubrovnik pozdravio novi kip Naše Gospe. U nekoliko dana bilo je sakupljeno potrebito za nabavu i ures cijelog oltara. I odmah u početku kip Naše Gospe postao je predmetom štovanja i ljubavi. Bila je ustanovljena

bratovština Gospe Srca Isusova i članovi bratovštine brinuli su se, da započeta pobožnost ne dođe na manje. Bile su uvedene i neke nove pobožnosti, koje još i danas traju.

Predmetom osobitoga štovanja biva kip Naše Gospe kroz mjesec svibanj, koji se na najsvečaniji način obavlja u franjevačkoj crkvi. Najšarenije cvijeće sa velikim brojem voštanica resi kroz cio mjesec Gospin oltar, a vjernici u velikom broju prisustvuju svibanjskoj pobožnosti.

No ne opaža se ova pobožnost samo kroz svibanj, već i inače kroz godinu ona ne jenjava Može se kazati, bez ikakvoga pretjeravanja, da nema časa preko dana, a da koja pobožna duša ne kleči pred čudotvornim kipom i traži utjehe i pomoći u svojim nevoljama ili da zahvaljuje na primljenim dobročinstvima Brojni zavjetni darovi na oltaru svjedoče o primljenim milostima.

I sama Blažena Gospa, kao da je htjela da odobri u samom početku veliko štovanje svoga kipa sa jednim izvanrednim čudom.

Bilo je to god 1876., t. j. odmah, čim su kip donijeli, odlučilo se, da ga se svečano okruni u veljači Prije same svečanosti bilo je održano u crkvi svečano trodnevlje. Blizu franjevačke crkve živjela je u to vrijeme gospođa Virginija Milić. Bila je rodom iz Milana, ali udata i nastanjena u Dubrovniku. Ona je već pet godina bolovala od paralize. Nije mogla da izlazi iz kuće, pače bez tuđe pomoći nije mogla ni da koraka učini. Svoje je vrijeme prolazila isključivo na postelji ili na naslonjaču. I ona je dakako čula pripovijedati o novom kipu Naše Gospe, kao i o velikim svečanostima. To probudi u njoj živu vjeru i pouzdanje i ona poče moliti svoje ukućane, da je odnesu pred kip u crkvu. Ukućani su je odvraćali, ali na njezine neprestane molbe napokon popuste i dva je gradska nosača na naslonjaču odnesoše jedno popodne u franjevačku crkvu pred kip Naše Gospe, koji se radi svečanosti krunjenja nalazio izložen posred crkve.

Čim gospođu Virginiju donesoše pred kip, upre ona svoje oči u nj, te puna pobožnosti stade moliti i uzdisati prema Gospi. Nije prošlo nego nekoliko časa, kad ona pokuša da ustane. Njezini ukućani, koji su je pratili, zadrže je u strahu, da ne padne, i glasno opomenu, da sjedne. Ta zna i sama, da ne može na noge. „Pustite me — odvrati ona — ja ću se

sama dignuti!“ I nato ustade bez ičije pomoći na veliko začuđenje svoje okoline. Upravi još jednom pogled, pun zahvalnosti, prema Gospi, duboko uzdahne i stalnim korakom približi se kipu. Digne sa vrata dragocjenu kolajnu i položi je iz zahvalnosti Gospi pred noge na uspomenu svoga čudesnoga ozdravljenja, a zatim povrati se sama, bez ičije pomoći, svojoj kući. Dva dana kasnije, prigodom krunisanja kipa, bila je svečana procesija po gradu, u kojoj je gospođa Virginija išla odmah iza kipa, da pred cijelim gradom posvjedoči svoje čudesno ozdravljenje i veliku zahvalnost Našoj Gospi Presv. Srca Isusova.

Spomenuta je gospođa već danas pokojna, ali ima još dosta živih osoba, koje su je poznavale i prije čudesnoga ozdravljenja kao i poslije.

MALA JUNAKINJA EUHARISTIJE.

Dogodilo se to nedavna u Ravenni. Bio je dan prve sv. pričesti. Nadbiskup grada dijelio je sam sv. pričest. Župnik, koji mu je posluživao, opazi, da nema jedne male djevojčice, koja je bila najbolja i najvaljanija preko vjeronauka i za koju je znao, kakvim veseljem očekuje ovaj dan.

Crna mu slutnja preleti glavom. Poznavao je njezine roditelje kao očite i istaknute bezvjerce. Bilo mu je teško pri duši, ali u času nije si mogao pomoći.

Međutim je bio već davno svršio sveti obred. Ta bilo je već 11 sati. Najednom opazi župnik pred sobom spomenutu djevojčicu. Bila je zamotana u nešto krpa, bosa i sva rasplakana.

„Oče — govoraše mala u jecajima — nemojte me barem Vi odbiti. Dajte mi Isusa!... Otac i majka su me tukli. Dignili su mi odijelo i zatvorili u jednu sobu... ali Isus je pobijedio... Evo me ovdje. Neka mi se dogodi, što hoće... Pripravna sam na sve... Samo mi dajte Isusa!...“

Mala junakinja bila je odmah providena potrebitom odjećom i pripuštena svojoj prvoj sv pričesti.

Kako je Isus morao obilno nagraditi ovu svoju malu junakinju! Sa koliko manje žrtve mogla bi mnoga djeca da dobiju Isusa!

„TO JE MOJ DOM!“

Jedna odlična gospođa u Njemačkoj prešla je iz protestantizma u katoličku Crkvu. Nedavno je ona pisala uredništvu jednog euharističnog časopisa odulji list, u kojemu opisuje osjećaje svoje duše prigodom svagdanje sv. pričesti. Mi ćemo ovdje iznijeti neke glavnije stavke iz ovoga lista. Pripominjemo, da je dotična gospođa u svojoj mladosti živjela sasma svjetskim životom. Skrb za dušu nije joj zadavala velikih briga. Razne nesreće u životu potresoše njezinom dušom i ovim putem Bog je dovede u kat. Crkvu, gdje ju je čekao euharistični Spasitelj, da je usreći. Ona piše:

„Možda je previše, što kažem, i ako je tako. No o Euharistiji nikad se ne može dostatno kazati. Sav moj život je uistinu u Isusu Kristu. Moj dom je crkva, a sva moja sreća, kad ujutro sama u crkvi mogu da pritisnem tri poljubca na stepenice oltara: za Boga Oca, Boga Sina i Boga Duha Svetoga...

Tada idem, molim i čekam u ustrpljivosti i sreći, dok „Gospod ne uniđe pod krov moj“. Zatim ostanem s Njim i htjela bih da mogu cio dan ostati u crkvi. To je moj dom i tu sam ja sa Isusom Kristom! Ja ćutim Njegovu blizinu, a tu nađem također i Njegovu Majku, koja je kao svaka majka nerazdruživa od svojega Sina. I ona mora da bude dionicom ljubavi, što se prikazuje Njezinom Sinu. Kad mi nije moguće da tu ostanem s njima cio dan, ja se navratim opet popodne i uvečer. Ne mogu da opišem, kako moja duša tu ćuti prisutnost Spasiteljevu. Tu se na sve drugo zaboravlja...

Kad bih mogla izraziti, kazala bih, kako je Spasitelj prepleo sav moj život. Sve, što radim, govorim, mislim, sve biva u pomisli na Njega. Pred Njim sve se drugo povlači. Jedina mi je žalost, što nije uvijek tako bilo...“

Ova gospođa uistinu kuša, što znači živjeti euharističnim životom. Na njoj su se ispunile one krasne riječi sv. Augustina, koje svetac u duhu čuje od Spasitelja: „Augustine, hoćeš li da postaneš velik? A ti uzmi Mene kao hranu. Ne ćeš ti Mene pretvoriti u sebe, već ćeš sam sebe pretvoriti u Mene.“

ŽENSKO DOSTOJANSTVO.

U lipnju o. g. imala su katolička ženska omladinska udruženja grada Rima svoje zborovanje. Na broju od više stotina izaslanica bile su primljene u audijenciju od sv. Oca Pape.

Sv. Otac održao im je prigodni govor, u kojemu je među ostalim kazao:

„U žene ponestane pojma za čistoću, čednost i sramežljivost, kad ona izgubi pojam vlastitoga dostojanstva. Svatko može da se uvjeri, koliko je uzvišena nauka Crkve o ženskom dostojanstvu, ako se poredi sa naukom svijeta. Crkva pokazuje primjere djevičanstva, svetosti, materinstva i mučeništva. Ne samo to. Ona pokazuje sve to skupa u najvišem stupnju savršenstva u Bl. Dj. Mariji. Bl. Gospa predočuje u svemu tome nešto tako uzvišena i lijepa, da čovjek očima gleda svu ljepotu poziva i zvanja, kojima se zaštićuje ne samo kršćanska svijest jedne žene, već i njezino ljudsko dostojanstvo.

Na oprečnom je stanovištu nauka svijeta. Onoga svijeta, za koji je Isus izričito kazao, da ne moli, On, koji je molio i za same svoje mučitelje. Ovaj svijet sili ženu, da pogazi svoje dostojanstvo mameći je na nečednost, nemoral, golotinju najrazličitijim sredstvima, a najviše i najuspješnije sredstvima ženskoga kićenja. Dostatna je ova refleksija, pa da se prosude neke nošnje, u kojima se pokazuje sva perfidija i sva podla nastojanja svijeta, da obeščaste ženu.

Crkva postavlja za uzore i pozivlje na nasljedovanje velike, svete, jake i glasovite žene. U prvom redu Mariju, taj utjelovljeni ideal svih savršenstva. Svijet naprotiv pozivlje ženu tamo, gdje će naći nekoliko lažnih ugodnosti i prolaznih podražila, koja uistinu i nijesu drugo nego povrede i atentati na žensko dostojanstvo. Katoličke djevojke i žene nemaju tu da biraju. Njihov je izbor svršen. One imaju da nastave započeti boj. Radi se tu za Boga, za Crkvu, a najviše za njihovu čast i dostojanstvo."

Ovako zbori Papa, koji je zamjenik Kristov na ovome svijetu, pa njegove riječi u ovim stvarima vrijede koliko i Kristove u evanđelju.

PSOVAČIMA.

Ne mislimo, da je ovo za čitaoce našega „Glasnika", ali u njihovoj okolini bit će i takvih, koji znadu, da pogrde i opsuju ime Božje. Stoga možda ne će biti zgorega, da naši čitaoci pročitaju ovim psovačima u zgodnoj prigodi ove retke, uzete doslovno iz sv. Pisma, iz 24. poglavlja treće knjige Mojsijeve:

„A izađe sin jedne Izraelke, kojemu je otac bio Egipćanin, među sinove Izraelove i svadi se u okolu sin žene Izraelke s nekim Izraelcem.

I psujući sin žene Izraelke pohuli *ime Božje*, te ga dovedoše k Mojsiju; a mati mu bijaše po imenu Salumita, kći Dabrijina, od plemena Danova.

I metnuše ga u zatvor, dokle im se kaže, što će učiniti s njim po riječi Gospodnjoj.

A Gospod reče Mojsiju govoreći:

Izvedi toga psovača na polje iz okola, i neka svi, koji su čuli, metnu ruke svoje na glavu njegovu, i neka ga sad narod zaspe kamenjem.

A sinovima Izraelovim kaži i reci: Kojigod bi pohulio Boga svojega, nosiće grijeh svoj.

Tko bi ružio ime Gospodnje, da se pogubi; sav narod da ga zaspe kamenjem; i došljak i domorodac, koji bi ružio ime Gospodnje, neka se pogubi!"

Strašne su ove Božje riječi za psovače Staroga Zavjeta! U Novom Zavjetu Bog ne će da ovakvim vanjskim prijetnjama odvrati čovjeka od psovanja. U Novom Zavjetu Bog je odabrao put ljubavi, da čovjeka odvrati od psovanja i uopće od grijeha. Sa utjelovljenjem Svojega Sina i Njegovim Otkupljenjem Bog je pokazao čovjeku, koliko ga ljubi, pa ova ljubav ima da pobudi u čovjeku ljubav k Bogu i zazor od posti.

Onaj pak, koji u Novom Zavjetu ipak psuje Boga usprkos svega ovoga, mnogo žešće i strašnije kazne na se navlači, jer je u Novom Zavjetu mnogo tješnji vez između Boga i čovjeka, pa se i strože kažnjava onaj, koji taj vez kida. Vječne kazne u vječnom ognju čekaju sve psovače, ako se navrijeme ne svide i ne skruše!

MLADI JUNAK.

Za vrijeme teškoga progonstva, što je bjesnilo protiv katoličke Crkve u Japanu, dobra majka i otac pripravljali su se, da junački pretrpe mučeništvo za Isusa. Bog im je dao dobro dijete. No isto je bilo još veoma mlado. Za njega su se bojali, da ne bi u patnjama zanijekalo svoju vjeru.

Jedne večeri, dok su sjedili uz obiteljsko ognjište, raspreli su svoj razgovor baš o ovom predmetu. Tješili su jedan drugoga i nadali su se, da će rado sve pretrpjeti za svoga Isusa. No ih je spopala na pomisao, što će biti s njihovim djetetom. Bojali su se, da ne zataji svoju vjeru radi mladih godina.

Sinčić se pričinjao, da ne prati njihov razgovor, a uz to je postavio komad željeza u vatru. Kad je ovo bilo usijano, približi ga svojoj ruci i junački je počeo da istu žeže. Roditelji prestrašeni povikaše, te ga upitaše: „Što radiš?" On odgovori: „Hoću da Vam dokažem, da ću i ja pomoću Božjom junački pretrpjeti mučeništvo za svoga Isusa!"

Roditelji ga zagrliše. Sva trojica par dana kasnije pretrpješe za Isusa mučeništvo!

Baurand — Prof. T.

U ŠKOLI MALE IMELDE.

(Djevojačkim euharističnim sekcijama.)

»Koji ne primi kraljevstva Božjega kao dijete, ne će ući u njega.«
(Lk. 18, 17.)

Sveta Crkva, to mistično tijelo Isusovo, ujedno je i mistični perivoj, koji ima za vrtlara istoga božanskog Spasitelja — Isusa Krista. Dobre duše su cvjetovi, koji se tu, pod toplim zrakama ljubavi i svetom vodom milosti, goje za svoga nebeskog Vrtlara.

Danas sam htio, da naše ženske euharistične udruge ili sekcije upoznaju jednu skromnu ljubicu, koja je rasla sakrita pod trnjem redovničkoga života. To je ona mlada dominikanka, Bl. Imelda Lambertini, koja je nikla, rasla i umrla pod žarkim zrakama euharistične ljubavi.

Mnogim čitaocima poznata je ta jedanaestgodišnja svetica te možemo skupno časkom poći kod male Imelde u školu Ljubavi.

Bl. Imelda je obična djevojčica od jedanaest godina, koja je godine 1333. na dan Uzašašća Gospodinova u samostanu sestara sv. O. Dominika kod Bolonje, prigodom svoje čudesne prve sv. pričesti, pod pritiskom Ljubavi izdahnula. Što ćemo dakle naučiti od te male, koja se istom rodila i već umire?

Danas mnogi traže Isusa, neki ako i ne direktno, a ono indirektno. Traže mir dušama svojim, traže mir, a mir je samo Isus. Oni Ga traže, ali se daju zavarati od lažnih proroka, koji viču: „Evo ga ovdje!"

Dok ova dražesna mala svetica, sa svojim posljednim posmjehom blaženstva, kao da nam svima jasno dovikuje: „Evo Ga nađoh i uzljubih!" Naša pokvarena narav od svoga žalosnog pada u raju zemaljskom oslijepila je Istini, te je sklona laži, grijehu i prevari. Oholost, taj prauzrok pada pr-

voga čovjeka, zasljepljuje više negoli ikoji grijeh naš razum, jer mu oduzimlje istinu poniznosti. Što si čovječe? Prije nego te je Bog stvorio, nije te bilo. Na Njegovu božansku riječ učinjen si iz gliba zemlje. On ti je udahnuo život. Sve, što imaš i što jesi, Njegovo je, a ne tvoje. Bog te uistinu može pitati: „Što imaš, da nijesi primio?!"

Ove pak divne istine vode nas poniznosti, poniznosti djeteta. Vode nas, da upoznamo svoju ništetnost, iz koje vidimo veličinu Božju. Veličinu ljubavi, koja nas je stvorila, a da joj nijesmo trebali, veličinu dobrote i milosrđa, koje nas ovako grješne uzdržaje i čeka.

Imelda, to rajsko dijete, nije niti poznavala oholosti. Ona je već u kolijevci, rasvijetljena vječnom Istinom, upoznala i uzljubila svoju sakrivenu Ljubav i Otajstvo poniznosti, Isusa u presv. Oltarskom Sakramentu.

Čovjek je u Edenu sa ohološću htio postati jednak Bogu, a Bog-Čovjek se u Sakramentu ponizio niže od čovjeka, da ga učini jednaka Sebi. Doista veliko otajstvo poniznosti i ljubavi, koje se otkriva malenima, jer im je razum i srce prosto od oholosti, početka tame i neznanja.

Dođimo dakle kao maleni, po uzoru naše Imelde, pred svetotajstvenoga Isusa! Što budemo bliže djetinjskoj poniznosti i bezazlenosti, više će nam se otkrivati bijela euharistijska koprena te ćemo bolje upoznati to otajstvo poniznosti i ljubavi. Bolje upoznati, više uzljubiti, mnogo ljubiti znači mnogo Ga posjedovati. Osobito neka se naše euharistične udruge i sekcije stave pod zastavu ljiljana male Imelde, koji je u svom čaru cvjetao pod euharistijskim zrakama.

Dođite pak, sve dobre duše, kao maleni pred Isusa! Tada ćete jedino upoznati i uzljubiti sakritu ljubav Istine. Kao maleni, „jer je takvih kraljevstvo nebesko".

A. Dominicovscy.

»U tim otajstvima (sakramentima) neko je veliko blago i obilje svih milosti uključeno. Razlika je ipak velika između sakramenata. Presveti oltarski sakramenat ima se kao vrutak, vrelo, izvor smatrati, dok se ostali sakramenti smatraju kao potoci.«

Dr Josip Stadler, »Korizmena Okružnica svećenstvu« u »Vrhbosni« g. 1913.

SVETKOVINA KRISTA KRALJA.

Po naredbi Sv. O. Pape 31. listopada 1926. slavit će se po cijelom katoličkom svijetu za prvi put svetkovina Krista Kralja.

Prošle godine 11. prosinca izdao je Sv. Otac Papa Pio XI. encikliku „Quas primas", kojom ustanovljuje za cijelu Crkvu svetkovinu Krista Kralja. Ova se svetkovina ima slaviti u nedjelju, koja je najbliža blagdanu Svih Svetih. Ove godine to spada 31. listopada.

Pred kojih pet godina jedna postarija francuska gospođa zajedno sa svojim mužem zauzela se, da bi se uvela ova svetkovina. Ona je kroz kratko vrijeme od 4 godine postigla, da se 760 viših crkvenih dostojanstvenika, 200 vrhovnih poglavara raznih redova i zadruga, te 12 katoličkih sveučilišta zajedno sa velikim brojem privatnih osoba obratilo na Sv. Oca molbom, da bi ustanovio svetkovinu Krista Kralja.

Prošle godine slavila se ova svetkovina samo u Rimu, 31. prosinca. Malo iza toga umrla je spomenuta gospođa. Uski nam prostor „Glasnika" ne dopušta, da zasad nadulje pišemo o potrebi i velikoj važnosti ove svetkovine. Kroz slijedeću godinu u više navrata mi ćemo nastojati, da bolje upoznamo naše čitaoce s njome. Zasad neka dostaje ovaj kratki prikaz i slijedeće obrazloženje.

Krist je kralj, t. j. vrhovni gospodar cijeloga svijeta, i kao Bog i kao čovjek. Svojim otkupljenjem On je postao jedini posrednik između Boga i ljudi. Na temelju ovoga posredništva Njemu pripada nad čitavim čovječanstvom posvemašnje pravo gospodstva. Svi su pod Njegovom vlašću: pojedinci, obitelji, kao i iste političke zajednice, t. j. države.

Ovo je Kristovo kraljevstvo u prvom redu duhovno, ali u koliko je postignuće duhovnoga Kristova kraljevstva na zemlji nužno povezano i sa svjetovnim stvarima, svjetovnim zadrugama, to se Njegova kraljevska vlast proteže i na zemaljske i svjetovne stvari, koliko je to nužno za postignuće duhovnoga cilja Njegova kraljevstva.

Ova kraljevska Kristova vlast nije samo takva, da ljudi o njoj raspravljaju, već ona zasjeca i odnosi se na svagdanji život. Krist kao kralj ima dakle i posvemašnju kraljevsku vlast, a ta vlast uključuje prava zakonoše, suca i izvršno pravo osude. Drugim riječima duh Kristove nauke ima da preplete i javni i privatni život, koji ima da bude u suglasju s Kristovom voljom, Njegovim zakonima i odredbama.

Naći će ih se, pa i među katolicima, koji će možda govoriti, da što treba to isticanje Kristova kraljevstva i uvađanje nove liturgične svetkovine. A ipak to je potrebito.

Danas hoće, da se javni i privatni život laicira, t. j. da se živi bez obzira na Krista. Crkvena prava, koja su na koncu Kristova prava, niječu se i gaze. Mjesto božanske religije hoće da se postavi neka naravna religija i neko naravno osjećanje srca. Među državama ima i takvih, koje misle, da mogu biti bez Boga i da se mjesto vjere mogu podati bezbožnosti i nemaru Boga. Laicizam zabacio je Božji, Kristov auktoritet i time potkopao temelje svakom društvenom auktoritetu i socijalnoj pravdi i poretku.

Svetkovina Krista Kralja ima da bude trajna opomena narodima i pojedincima, da urede svoj život prema Kristovim načelima. Sljedbenici Krista moraju da znadu, da Krist nije kralj nekog apstraktnog kraljevstva, nego svijeta, u kome živimo i u kojemu moramo raditi. Jeli nam ovo jasno, tad nas već sama savjest opominje, da ideje Kristove pravde unosimo u sav javni život, pa da što prije dođe do ostvarenja devize Sv. Oca Pija XI. „Mir Kristov u kraljevstvu Kristovu".

GENERAL I SVETA PRIČEST.

Znameniti general barun De Geramb susreo je jednoga dana u najprometnijoj ulici Liona svećenika, koji je nosio popudbinu jednom bolesniku. Odmah se bacio na koljena i poklonio se presvetom oltarskom Sakramentu. No dok je svećenik prolazio blizu njega, opazio je, da su se nedostojno ponašali poslužnici, koji su pratili Presveti. Pun svete gorljivosti ustade, odaleči poslužnika te je sam pratio svećenika do kuće bolesnikove i natrag. *Scmid — Prof. T.*

EUHARISTIJA U RIMSKIM KATAKOMBAMA.

1. PUT DO KATAKOMBA.

Bilo je krasno jesensko jutro, kakvih bude u Rimu poslije teške sparine kroz mjesec jul i august. Nesnošljiva rimska sparina imućnije Rimljane tjera iz Rima, da se na drugim mjestima odmaraju i hladuju. Na *»Piazza di Laterano«* ušao sam sa svojim drugom u kočiju, kazao kočijašu, da me vodi do katakomba sv. Kalista i sv. Sebastijana. Nakloni se kočijaš, ošine konje, a ovi polete srednjim kasom kroz svijet, koji je u povorkama, sličnim dugim kordunima, poput mravi išao u različitim smjerovima, da pohodi crkve i bazilike rimske, da glasnim molenjem i pjevanjem posvjedoči cilj, koji ga je tu doveo. Bilo je to vrijeme jubileja. Putem gledao sam i razmišljao. Kolosalnost grada Rima nije mi toliko imponirala, koliko mi je imponirala ona vjera, koja je tu dovela one stotine tisuća sa svih strana svijeta. Tamo, amo kazali su mi tragovi staroga Rima. Gordi poganski Rim, koji je nekada zagospodario čitavim svijetom, Rim, kojega orlovi vidjeli su se lepršati unakrst svijeta, i na suhim afričkim žalima i na studenim vrhuncima Galije, leži tu slomljen, bez daha, bez života. Kršćanstvo je oborilo poganski Rim, te ga učinilo kršćanskim. Rimska poganska zastava, na kojoj je napisano bilo S. P. Q. R. *(Senatus populusque romanus)* uzmakla je, da dade mjesta onoj zastavi, koju je podigla golgotska katastrofa, a na toj zastavi napisani su inicijali: I. N. R. J. *(»Isus Nazaranin kralj židovski«)*.

Nakon ne duga putovanja okrene se kočijaš k nama, pa će nam: „Ako želite ovdje saći, tu je mjesto, gdje je Isus sreo sv. Petra, kada je ovaj, preplašen progonstvom protiv kršćana, naumio da ostavi Rim". Sađemo i uđemo u crkvu srednje veličine. Tu nam se pojavi veliki kip Spasitelja, a do njega kamena ploča, na kojoj su udubljeni tragovi muških nogu. Predaja nam ovo kaže: Za cara Nerona kršćanstvo je bilo ljuto progonjeno u rimskom carstvu, osobito u Rimu. Sv. Petar, glava Crkve i rimski biskup, bio je tu sred vatre

krvavoga progonstva. Poboja se za svoj život, naumi pobjeći i ostaviti Rim. I uistinu potajno krene na put. Na putu, i baš na tome mjestu, sv. Petar sretne Isusa. Sv. Petar zapita Isusa: „Kamo ideš *(Quo vadis)?*“ Isus mu odgovori: „Idem u Rim, da tu budem opet propet“. Sv. Petar shvati opomenu Isusovu i povrati se u Rim te tu umre mučeničkom smrti.

Neki teolozi — kao što je na pr. Palmieri — služe se ovom tradicijom, da dokažu, kako je rimski Papa božanskim pravom i poglavica Crkve, jer je Isus htio, da sv. Petar bude rimski biskup i da tu umre i ostavi sebi nasljednika i u biskupstvu i u primatu. U meritornu vrijednost ovoga dokaza ne ću da uđem. Ovo mogu za sada ustvrditi. Svaka predaja, koja se tokom vremena pretvori u legendu, imade i valja da imade neki historijski kostur. I ova legenda valja da ga imade. To spada na kritika, da objasni. Historijske činjenice mogu biti prikazane i u jasnijem i u tamnijem svijetlu: u pjesničkom, alegorijskom, pa i u prozaičkom ruhu. To ne mijenja činjenicu u bitnosti, niti joj važnost umanjuje, niti nabožnost izopačuje. Legende su povijest u drami. No o ovomu dosta . . .

Ja se i moj drug pomolimo Bogu, pritisnemo svoje usne mramornom kipu Spasitelja, uzađemo u kočiju.

Bili smo na cesti, koja je znamenita u rimskoj povijesti. To je »*Via Appia*«. Sagradio ju je Appio Claudio (odakle joj i ime) g. Rima 442., a August ju je protegnuo sve do Brunduzija. Duž ove ceste znameniti su tu poganski spomenici. Tu su grobovi Scipiona, Metela, o kojima govori Cicero u svojim »*Tusculanorum*«, kada raspravlja o smrti. Tu je slavoluk Druza, što su mu ga senat i rimski narod podigli prigodom njegovih pobjeda nad Germanima. No tu su i znameniti kršćanski spomenici, a to su kršćansko groblje sv. Sebastijana i groblje Kalista.

Za kratko vrijeme bili smo pred katakombama sv. Kalista. Duga je to i široka ravnica, na kojoj osim nekoliko drvenih niskih zgrada, gdje se prodavaju devocionalija, razglednice i voštane svjećice, koje svijetle onima, koji silaze u katakombe, imade nekoliko sjenastih stabala i drugo ništa. Nadošlo je bilo tu nekoliko grupa. Po govoru bilo je Nijemaca, Engleza, Francuza, Slavena. Približi nam se mladi monah, s velikom tonzurom na glavi u bijeloj tunici, prepasanoj kožnatim pojasom, na komu je visjela duga krunica. Imao je

u ruci trstiku poprilici od 2-3 metra, na vrhu koje je bila ovita tanana voštana svjećica. Zapita nas, kojim jezikom govorimo, grupira nas u različite grupe po jezicima i kaza nam, da će svaka nacionalna grupa dobiti svoga *cicerona*.

Ja i moj drug pridružimo se jednoj grupi, upalimo svoje voštane svjećice, koje će nam rasvijetljivati tmaste hodnike katakomba, i sađemo niz stepenice poprilici od 20 stupnjeva sa našim vođom, koji je visoko držao svoju trstiku sa upaljenom svijećom, u podzemne hodnike.

Eto to je mjesto, gdje su se pokapali kršćani. To je mjesto, gdje su se sakupljali kršćani i vršili službu Božju. To je mjesto, odakle nam izbija nauk, život, vjera, povjest prvih kršćana.

Mladi trapista govorio je i kazivao. I ako mi nije tu ništa novo bilo, jer sam mnogo učio iz knjiga o tomu i već prije pohodio katakombe, slušao sam rado mladoga trapistu i proučavao njegovu psihu, koju nam nije mogao on utajati. Govorio je toplo, s osobitim oduševljenjem. Riječi su to bile, koje su tekle iz duše, koja se povlači sa ovoga svijeta i leti na mističnim krilima tamo, tamo daleko preko granica ovoga života. Donekle me iznenadilo, da tako mlad čovjek, u komu je buktila u naponu sva bujnost ljudskoga života, može tako zaći u mistične krugove, što je tek dozvoljeno zrelijim ljudima, koje su svjetski čari razočarali, ozlovoljili i od sebe odbili.

Bilo je, pa imade i sada čistih duša, koje se dižu na lakim krilima k višim sferama duševnoga života, naročito pak u samostanima. Nijesu sve niske, niske naslage blata, i ako imade toga mnogo, premnogo. Mladi se trapista nije mogao upoznati sa svijetom, jer nije imao ni dostatna vremena za to, da ga je mogao razočarati, ozlovoljiti. Tajanstveni glas milosti ne djeluje kod svakoga jednako. Tu su različiti putevi. Milost Božja na jedan način govori na pr. Brunetieru, na drugi Franu Coppeè, na treći način Huysmans-u, opet drugima drugačije. Brunetieru milost je prikazala kršćanstvo kao neku veliku socijalnu snagu, te ga je taj motiv privukao katoličkoj Crkvi. Coppeè, da nađe utjehe u svojim duševnim bolima, utekao se u krilo katoličke Crkve. Huysmans, ozlovoljen blatom nižih strasti ovoga svijeta, postaje gorljivim katoikom. Kao što se glas milosti osjeti sred oluje strasti i

buke ovogà svijeta, tako se oničuje u duši smirene nevinosti, koji pozivlje blago riječima: *»Dođi u samoću samostanskoga zakloništa, i ja ću ti govoriti, a ti ćeš sebi tu naći mir i zadovoljstvo!«*. I mladi naš trapista osjetio je po svoj prilici sličan glas i njemu se odazvao, da ogrli strogi život, kakav je jednoga trapiste. No ostavimo sada trapistu te sađimo u katakombe!

Talija.

NEKRVNA ŽRTVA NAŠIH OLTARA.

Dobri prijatelj prije svoga odlazka na daleki put sakuplja svoje vjerne drugove, daje im zadnje opomene, tješi ih pri teškom rastanku, dijeli im svoje mile uspomene.

Dobri otac na času svoje smrti okuplja oko postelje svoju milu dječicu. Tješi ih slatkim riječima, opominje na ljubav i slogu. Kad je već smrt blizu, podiže svoje izmorene ruke i polažući ih na glave svoje djece daje im svoj posljednji očinski blagoslov.

* * *

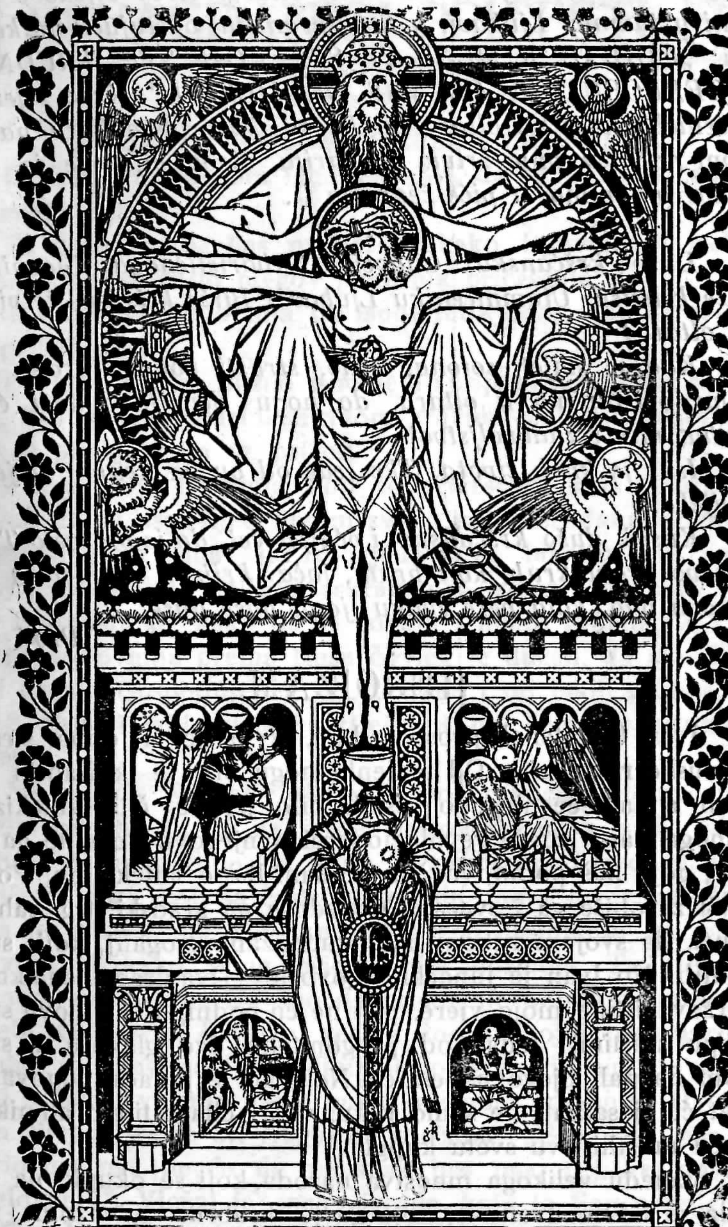
Božanski Učitelj, dragi Isus, kao dobar prijatelj i ljubezni otac, pri zadnjim časovima Svoga života, pred Svoju tešku i gorku smrt, sakuplja Svoje učenike, daje im zadnje opomene i savjete, i u tom svečanom času, kad su Njegovi neprijatelji već odlučili, da Ga usmrte, hoće da im dade najljepšu uspomenu: SAMOGA SEBE . . .

Na zadnjoj večeri, okružen svojim milima, »koje je ljubio i ljubio do konca«, uzimlje u ruke kruh, blagoslivlje i dijeli učenicima govoreći: »JEDITE! OVO JE TIJELO MOJE!« . . . Uzimlje zatim vino, blagoslivlje i dijeli govoreći: »PIJTE! OVO JE KRV MOJA! · OVO CINITE NA MOJU USPOMENU!« . . .

* * *

Riječi Kristove na posvećenju svagdano tvore veliko čudo pretvorbe kruha i vina u presv. Tijelo i presv. Krv Isusovu.

Svagdano se na Oltaru Isus žrtvuje na nekrvni način za otkupljenje ljudskoga roda Svagdano se puni kalež sa presv.

Krvlju Isusovom, koja se prolijeva iz otvorenih ruku i nogu, a osobito iz probodenoga božanskog presv. Srca . .

„OVO CINITE NA MOJU USPOMENU!“ Kroz vijekove sve do danas Isus je žrtva naših oltara. Kroz vijekove Isus čami u tamnici Ljubavi, u Svetohraništu, opetujući slatke riječi: „DOĐITE K MENI VI SVI, KOJI STE TRUDNI I OPTEREĆENI, JA ĆU VAS OKRIJEPITI!“ Kroz vijekove svećenici uzlaze na oltar i preko sv. Mise obnavljaju na nekrvni način krvnu žrtvu Kalvarija. Kroz vijekove je Isus hrana gladnima, a piće žednima . . .

* * *

Dušo kršćanska! Citaoci „Euharističnoga Glasnika“! Bliže k Isusu, Utamničeniku Ljubavi! Bliže k Isusu, žrtvi naših oltara!

Kad se svijet, sotona, tijelo, strasti pobune protiv nas, a mi pristupimo k oltaru, do nogu Učitelja, i naći ćemo utjehu, mir i zadovoljstvo!

Isus je kruh života. Tko jede od ovoga kruha, živjet će u vijeke!

Kušaj, dušo kršćanska, i očutjet ćeš, da je presveto Tijelo Isusovo pravi kruh, koji hrani, jača i krijepi, a presveta Krv Isusova ona, koja pere svaku ljagu naše duše!

Prof. T.

HEROIZAM.

Ivan Chantebel, prosti radnik, živio je u doba strašne francuske revolucije. Od malenih nogu bio je kršćanski odgojen, a najveće njegovo veselje bilo je, da čita katekizam. Jednoga dana uđoše revolucionarci u njegovu kuću te ga nađoše, gdje baš pomnjivo čita i razmišlja o katekizmu. Pobjesnivši zarobiše ga i svezana dovedoše na gradski trg zahtijevajući, da svojom rukom baci katekizam u oganj, koji su tu zapalili. No Ivan je junački odgovorio: „Ova dragocjena knjiga sadržava istine moje vjere, pak ne ću podnipošto da ovu svetu knjigu uništim!“ Jedan od progonitelja uze glavnju i stade istom da pali njegovu desnicu. No Ivan je junački odgovarao: „Dat ću si sažgati ne samo ruku, već i čitavo tijelo, ali nikada ne ću uništiti ovu svetu knjigu!“

Između velikoga mnoštva naroda, koji se okupio na trgu našla se i žena Ivanova, koja ga je hrabrila odvažnim riječima: „Samo ustrajno! Trpi dragovoljno za ljubav Isusovu! On će te nagraditi u lijepome raju!“ *Prof. T.*

MALO POUKE O ČESTOJ I SVAGDANJOJ PRIČESTI.

(Nastavak.)

IV. ČESTA PRIČEST I ČESTA ISPOVIJED.

1. Treba li dozvola ispovjednika, da se može pričešćivati svaki dan?

Ta dozvola nije baš nužna. Svakako ispovjednik treba da zna, kako se često njegov pokornik pričešćuje.

2. Kako se često ima da ispovijeda onaj, koji se svaki dan pričešćuje?

Po sebi nije se dužno ispovjediti prije pričesti, nego samo onda, kad se tko nalazi u smrtnom grijehu. Sa lakim grijesima može se pristupiti na sv. pričest.

Preporučuje se svima, koji se pričešćuju svaki dan, da pristupe na sv. ispovijed barem svako petnaest dana, a bolje je i svako osam dana: da ispovjede svoje lake grijehe, e da na taj način dobiju milosti sakramenta ispovijedi i čuju savjete ispovjednika, kako da se čuvaju i malih grijeha. A i iz samoga poštovanja prema Isusu čovjek je dužan, da što čišći stupa k stolu Gospodnjemu, t. j. očišćen i od lakih grijeha.

3. Brojni laki grijesi priječe li oni čestu, svagdanju pričest?

Ne priječe. Naprotiv, tko se često pričešćuje, dobiva potrebitih milosti, da se uz svoje nastojanje čuva svih lakih grijeha i da napreduje na putu savršenstva. Krivo bi bilo misliti, da onaj, koji se često pričešćuje, mora da je savršen. Svrha je pričesti, da čovjeka pomaže u nastojanju za savršenstvom. Dakako sama pričest nije dostatna. Tu treba i osobnoga nastojanja. Ne kao da pričest ne bi bila kadra sama po sebi da posveti čovjeka, već je Bog u Svojoj premudrosti odredio, da spasi čovjeka, ali uz njegovo vlastito sudjelovanje, a put savršenstva nije nego put k vječnom spasenju. Ovu je istinu lijepo izrazio sv. Augustin riječima: „Bog, koji nas je stvorio bez nas, ne će da nas spasi bez nas, t. j. bez našega sudjelovanja“. Vječni je spas nagrada, koju je Bog namijenio čovjeku. Nagrade pak nema bez osobne zasluge, kao ni zasluge bez vlastitoga truda i nastojanja.

(Nastavit će se.)

DOLAZAK FRANJEVACA U CRIKVENICU.

Ove godine, dok se širom svijeta zanosno slavi 700-godišnjica smrti sv. Franje, narod Hrvatskoga Primorja: Crikvenice i okolice podignuo je lijepi spomenik na ovo franjevačko slavlje time, što je pozvao franjevce u svoju sredinu.

Na cijelom Hrvatskom Primorju sve do Trsata nema nijednoga, pa ni franjevačkoga manastira. Nekad su fratri imali svoj samostan u Senju. Šenoa je u povjesnom romanu „Čuvaj se senjske ruke" lijepo opisao kulturnu i narodnu važnost ovoga samostana. U njemu su Uskoci, ti kršćanski hajduci-osvetnici, nalazili i svjeta i pomoći u borbama za obranu kršćanstva proti Turcima i za obranu svojih morskih klisura proti Mlečićima. No senjski je samostan već davno, pod pritiskom prilika, bio napušten od franjevaca.

Ima tome nekoliko godina, da se pokrenulo pitanje, e bi se pozvalo franjence u Hrv. Primorje, osobito u Crikvenicu, koja je i po svom položaju i po svojoj važnosti središte Primorja.

Dolazak redovnika u jedno mjesto i podizanje samostana nije to onako jedan događaj dana ili sedmice, kao kad se useli koja obitelj više u mjesto ili da se podigne jedna nova zgrada. Povijest uči, da su samostani bili od najveće važnosti za svoju okolinu. To su središta, oko kojih se sakupljaju tradicije mjesta, pa se oko samostana redovito i odigravaju svi važniji događaji mjesta. Oni su, koji povezuju prošlost sa sadašnjošću.

Samostani imaju u prvom redu religioznu svrhu. No jer se religiozna pitanja nikako ne dadu posve odijeliti od kulturnih i socijalnih, to oni uistinu postaju za oboje od velike važnosti. Ovako je bilo nekad, pa ovako je i danas. Možda se danas ne zapaža sav upliv, što vrši jedan samostan na svoju okolinu, jer je to prepleteno sa stotinu drugih stvari. Taj će upliv uočiti kasnija pokoljenja, kao što mi vidimo onaj prijašnjih vremena.

Franjevci su došli u Crikvenicu 2. VI. ove godine. Došla su trojica i nastanili su se u jednoj privatnoj kući, koja im je bila ustupljena. Za obavljanje crkvenih funkcija dobili su kapelu sv. Antuna.

Suvišno bi bilo isticati, kojim je veseljem i zanosom narod primio fratre. Oni su došli u Crikvenicu baš po fratarsku: sobom nijesu donijeli ništa nego svaki svoj svežnjić rubenine i po nekoliko knjiga. Odmah prvih dana narod im je providio sve potrebito. Jedni su im donijeli jedno, drugi drugo i tako ih okućili, i ako ne po gospodsku, ali svakako po fratarsku. Tako i ide. I danas narod im providja sve potrebito, osobito što se tiče svagdanjih životnih namirnica.

Otkad su došli franjevci, kapela je sv. Antuna posve oživjela. Oni su došli 2. VI., a već 13. VI. poveli su hodočašće od 600 osoba na Košljun, na otok Krk, kamo i onako narod hodočasti iz Hrv. Primorja prigodom blagdana sv. Antuna, ali nikad skupno ni u onakvom broju. 2. augusta, prigodom asiškoga proštenja, bilo je također mnogo ispovijedi i pričesti, pa i oblačenje u III. Red, koji se počeo lijepo širiti. Uz veliki broj nedjeljnih pričesti ima dosta i svagdanjih. Koliko narod voli sada ovu kapelu, najbolje se pokazuje nedjeljom, kad je kapela uvijek puna svijeta, a oltar sav u šarenilu cvijeća *).

Ima nade, da će se vremenom ovdje podignuti i samostan sa prostranijom crkvom. Tako će franjevci moći da razviju još veće djelovanje na duševnu i socijalnu korist našega Primorja. *P.*

◁□▷

MOJ NAJSRETNIJI DAN.

Za vrijeme svečanog objeda slavnog Napoleona, jedan od prisutnih kapetana zapita prisutne, neka svaki izjavi, koji bi bio za njega najsretniji dan u životu. Svi prisutni generali dali su svoje odgovore, a napokon morao je da odgovori na ovo pitanje i sam Napoleon. Prije negoli će odgovoriti, jedan će od prisutnih: „Vi ste sigurno u neprilici, da odgovorite, koji je najsretniji dan Vašega života!" — „Podnipošto! — odgovori Napoleon — *Moj najsretniji dan jest dan prve svete pričesti*". *Prof. T.*

*) I naš se „Glasnik" u lijepom broju raširio u Crikvenici baš zauzimanjem tamošnjih franjevaca, a nadamo se, da će vremenom i više po cijelom Primorju. — *Op. Ur.*

ISKRICE.

(POSVEĆENO UČEĆOJ MLADEŽI.)

7. Euharistija i čovječanstvo.

Božanski Spasitelj jasno je kazao pred više od 20 vijekova: „O v o j e T i j e l o m o j e, o v o j e K r v m o j a". Od časa Svoje zadnje večere kroz sve vijekove do danas Isus kraljuje u malenoj tamnici oltara, kraljuje u sv. Hostiji!

Kroz dvadeset vijekova pred tamnicom Ljubavi čovječanstvo je klečalo, a iz one tamnice uvijek su proizlazile ugodne riječi: „Dođite k meni vi svi, koji ste trudni, koji ste opterećeni, ja ću vas utješiti!"

Francuska, prvorođena kćerka Crkve; Italija, velika u Papama; Španjolska, čuvarica vjere; napredna Njemačka; moćna Engleska; Poljska u teškim borbama za slobodu; hrvatski narod, to „Predziđe kršćanstva *(Antemurale Christianitatis)*" — kroz vijekove klanjali su se Euharistiji. Velika Rusija, zapletena teškim borbama boljševizma, baca svoj pogled na Crkvu i na Euharistiju. Amerika, gdje cvate vjerska sloboda, slavi euharističnoga Isusa velebnim kongresom; Azija je postala pitomom ljubavlju katoličkih misionara; Afrika, Australija poznate su Evropi preko mnogobrojnih misionarskih kolonija. I dok se danas kulturni Evropejac odalečuje od vjere, Crkve i Euharistije, dotle se tisuće i tisuće divljih naroda usred pustinja i šuma klanjaju euharističnom Isusu.

P j e s n i c i pjevaju Euharistiju sa sv. Franjom, sv. Tomom Akvinskim, sv. Bonaventurom, Dantom, Corneille-om, Racine-om . . . N a u č i t e l j i pišu najljepše svoje stranice o Euharistiji sa sv. Justinom, sv. Augustinom, Bossuet-om, Malebranche-om . . . S l i k a r i su kistom ovjekovječili Euharistiju sa bl. Angelikom, Leonardom da Vinci, Raffaello-m, Michelangelo-m, Murillo-m . . . V o j s k o v o đ e prigibaju svoje koljeno pred posvećenim Kruhom sa Condé-om, Turennom, Napoleonom . . . Velebne katedrale, u kojima se slila sva umjetnost genija, podignute su, da mogu u svojoj sredini dati stan Euharistiji . . .

A današnji svijet, današnji nadrimudraci u sv. Hostiji ne vide nego samo prosti komadić kruha!

Bijednici! Natrag k vjeri, natrag k Crkvi, natrag k Euharistiji, koja je stvorila tolika remek-djela!

8. Opstoji li pakao?

I ako je pravom vjerniku dostatno otvoriti sveto Pismo i vjerovati u opstanak pakla, mi ćemo se ipak danas pozabaviti ovom vjerskom istinom navađajući svjedočanstva nekih samo pisaca iz klasične književnosti.

P l a t o n, iza kako je govorio o onima, koji su čestito živjeli te zaslužuju vječnu nagradu, pak o onima, koji su počinili koju manju pogrješku, te bivaju podvrgnuti prolaznim kaznama, nadodaje: „No oni, koji su pali u skrajno zlo, te su nepopravljivi, oni će trpjeti vječne i strašne muke. Zato ja prezirući tašte časti i ne ljubeći nego samo istinu, nastojim, da za života i na času smrti živim čestitim životom i opominjem vas i sve druge, koliko mogu, jer vam ne će biti nikakve pomoći, kada pred sucem u strahu i bojazni budete očekivali vašu osudu. Iza izrečene osude sudac će zapovjediti pravednima, da se postave na njegovu desnu, a zlima na njegovu lijevu, da siđu u pakao." (Vidi *Gorgias IV. — De Republica X.)*

V i r g i l u svojoj *Eneidi* zahilježio je ove znamenite stihove:

. . . . . a Tesej nesretni sjedi,
Te će do vijek sjedit . . . .
(. . . . , . . . Sedet aeternumque sedebit
Infelix Theseus . . . . . .)
(Vidi *Aen. VI., 617.-618.)*

Opet na drugome mjestu:

Besmrtnu njegovu jetru i utrobu, koja mu sveđer
Za kazan raste, kljuje strahoviti jastrijeb kljunom.
(Immortale jecur tondens, fecundaque poenis
Viscera . . . .
(Vidi *Aen. VI., 598-599.)*

O v i d i j e pak nadodaje:

Sisifon gledajući reče: Zašto ovaj između braće
trpi vječne kazne?
(Sisyphon aspiciens: Cur hic e fratribus, inquit,
Perpetuas patitur poenas . . .)
(Vidi *Ov., Metam IV.)*

I sami L u k r e c i j e, potpuni bezvjerac starije dobe, ipak piše: „Nema više počinka, nemoguće je mirno spavati. Zašto? Jer smo prisiljeni bojati se poslije smrti vječnih muka . . . Potrebito je, da se svakako iz srca ljudskoga istrgne ovaj strah i da se isti zauvijek na svijetu uništi, jer muti mir ljudskoga roda i ne dopušta, da se uživa bilo koju sigurnost, veselje i nasladu." (Vidi: *De natura Rerum, I. 3.)*

Napokon i sami M u h a m e d, čiji vjerski sistem nastoji, da obećanjima sreće i blaženstva raspoloži svoje vjernike, ipak u svom Koranu vječnost pakla proglasuje vjerskom istinom.

Spominjem Ti, mladeži samo ove, a puštam na stranu H e z i o d a, H o m e r a, H e r o d o t a, D i o d o r a S i k u l s k o g a, O r f e j a, Eshila, P i n d a r a i stotinu drugih...

A usijane glave naše dobe još se usuđuju nijekati ovu vjersku istinu, koju su i poganski pisci pred toliko vijekova ovako očito priznavali!

Prof. T.

IZ KATOLIČKOGA SVIJETA.

Brojke sa euharističkoga kongresa u Čikagu. Velebnost euharističnoga kongresa u Čikagu najbolje ilustriraju slijedeće brojke: Kardinala poslanika Bonzano dočekalo je 250.000 ljudi. Primanju u općini 18. juna sudjelovalo je 25.000 učesnika. 19. juna obavilo je u crkvama Čikaga

1,500.000 katolika sv. ispovijed; 20. juna pristupilo je sv. pričesti 1,500.000 duša. Otvoru kongresa učestvovalo je 25.000, a Uri klanjanja 750.000 učesnika. Dječji dan 21. juna postigao je lijepi broj od 507.000, a dan žena 22. juna 225.000 učesnika. Noćno klanjanje 23. juna obavilo je 200.000 pobožnih duša. — Katolici! Možemo se ponositi ovako visokim brojkama!

Slijedeći (29.) međunarodni euharistični kongres imao bi se održati u Sidneju u Australiji. Crkveni izaslanici iz Sidneja došli su bili za vrijeme kongresa u Čikago, da tu prouče sve, što je potrebito, da se pripremi kongres u Sidneju.

Prvi katolički kongres u Poljskoj. U Varšavi je koncem kolovoza održan uspjeli prvi katolički kongres sa 70.000 učesnika. Na kongresu se referiralo o provedbi Katoličke Akcije u Poljskoj. Predstavnici vlasti su također prisustvovali ovom velebnom kongresu.

Prvo pastirsko pismo hvarskoga biskupa. Novi hvarski biskup presv. g. Pušić upravio je svom svećenstvu i vjernicima svoje prvo pastirsko pismo. Presvijetli ističe božanski sjaj i uzvišenost rimokatoličke Crkve, koja se osobito sjaji u Papinstvu. Potiče sve na ljubav k Crkvi i na širenje Katoličke Akcije. — Presvijetlom biskupu želi i „Euharistični Glasnik" svako dobro i najsjajniji uspjeh u njegovom svetom radu.

Rijetka proslava 80. rođendana. 4. listopada proslavio je Msgr Bulić don Frane, poznati naš učenjak i arheolog u Splitu, svoju 80. godišnjicu života. Neka Msgr Bulić primi najiskrenije čestitke i sa strane našeg „Euharističnog Glasnika"! Neka ga dragi Isus uzdrži čila i zdrava još dugi niz godina!

† O. A. Puntigam. 4. rujna umrö je u Beču u 68. godini života O. Antun Puntigam, Družbe Isusove, poznat u našoj domovini svojim blagim i uspjelim radom. Zadnje vrijeme bio je urednikom poznatog euharističnog časopisa za duhovno ujedinjenje svih naroda. Stalni, da će se dobri pokojnik pred licem Božjim vruće moliti za procvat svih naših katoličkih, a osobito euharističnih društava, njegovoj braći podastiremo naša saučešća, a milom pokojniku želimo, da mu bude laka crna zemljica. Počivao u miru!

Kongres katoličke omladine u Belgiji. Prošloga mjeseca održan je u Verviers-u kongres katoličke belgijske omladine. Lijepi broj od 4.000 mladića sastao se, da manifestuje svoje katoličko uvjerenje. Teme predavanja bile su: „Neovisnost katoličke akcije od političke", „Rad oko dobre štampe" i „Bojkot zle štampe".

Jubilej sv. Alojzija. U Castiglione, gdje se nalaze ostaci plemičkoga dvorca knezova Gonzaga, otvorila je talijanska katolička omladina 28. augusta Alojzijev jubilej. Svečanosti je prisustvovalo 30.000 omladinaca iz svih krajeva Italije.

Prvi kitajski biskupi. 24. listopada sv. Otac Papa će u crkvi sv. Petra na najsvečaniji način posvetiti za biskupe 6 kitajskih svećenika. Novi biskupi će zastalno razviti između svojih sunarodnjaka najveću akciju za prelaz na katolicizam.

† O. Dionizije Schuler, nekadanji general franjevačkoga reda, a kasnije posvećeni nadbiskup, umro je u Sigmaringu u Njemačkoj. P. u m.

„Katolički Tjednik" pred sudom. Prošloga mjeseca održana je poznata parnica Janjić-Cankar radi tobožnjih uvreda, koje je nanio urednik dr Cankar bivšem ministru popu Janjiću. Msgr Cankar je nastupio s dokazima istine, ali se ipak sud nije zadovoljio dokazima, te je g. Cankara osudio.

Novo poduzeće zagrebačkoga nadbiskupa. Preuzv. nadbiskup zagrebački počeo je da gradi ogromnu kuću, u kojoj će moći stanovati 150 obitelji, dok će prizemlje biti za razna društva i ustanove. Gradnja će stajati oko 40 milijuna dinara.

Progoni u Meksiku još uvijek traju. Nedavno je umro jedan biskup u tamnici. Svi biskupi su izdali zajedničku okružnicu na vjernike, u kojoj ih bodre na ustrajnost u teškim kušnjama. Sv. O. Papa preporučio je svima katolicima svijeta, da se mole za meksikanske katolike. Nije nam ovdje namjera, da ispitujemo tajne Božje Promisli. No svakako progoni meksikanskih katolika velika su i jasna opomena svima katolicima svijeta. U Meksiku katolici, makar u ogromnoj većini, moraju da trpe grozote od šačice svojih progonitelja, a to zato, jer katolici nijesu organizovani. Da su oni politički organizovani, ne bi nikad ni najzakletijem neprijatelju palo na pamet, da u njih dira.

Nizozemski katolici i misije. U Nizozemskoj ima oko 2 milijuna katolika, koji izdavaju i podržavaju 32 misionska časopisa. Isto toliki broj misionskih redova i družbi ima tu svoja sjedišta i svi oni rade i sakupljaju milodare, kojima podržavaju brojne misije.

Organizacijom sve se postizava! U nekim kazalištima u Njujorku učestale su u zadnje vrijeme uvrede i ismjehavanja katoličkih svetinja. Organizovani katolici su se potužili kod uprava kazališta, koje su im odgovorile, da to ovisi od glumaca Glumci su se opet stali ispričavati, da se bez raznih psovki ne može prikazivati pravi život. Organizovani katolici zaprijetiše se, da će bojkotovati takva kazališta, i odmah su prestale sve psovke i ismjehavanja kat. svetinja po svim kazalištima.

Konferencija katoličkoga Episkopata. 10. t. mj. sastali su se u Zagrebu svi biskupi naše države, da viječaju o važnim crkvenim pitanjima, i to vjerskim i političkim. Jedno između glavnih pitanja bit će zakon o agrarnoj reformi, te progonstva grko-katolika u Bosni i Makedoniji

Svećenik-ministar. U poratno vrijeme imali smo i mi svećenika-ministara. Ista se pojava vidi i kod drugih naroda. Tako je n. pr. u Njemačkoj svećenik dr Henrik Brauns već u šestom ministarstvu ministar javnih radnja. On je ujedno i glavni tajnik Volksferajna, t. j. centralne organizacije njemačkih katolika.

Odobrenjem crkvene vlasti i starješinstva reda.

Tisak: **Pučke Tiskare u Šibeniku.** — Odg. urednik: **O. Dr T. Velnić.**